

Εγώ αυτό το γερό σπιτάκι που έκαμες! . . .)
Πλοῖον τοῦ Δουναβίου (ἔστειλα) **Τόλλον**
Ὀστρίλλιον, Παιδικὴν Χαράν ([EE] διὰ τὴν
 ὠραὴν ἐπιστολήν κ' ἐδῶ ἄρτισε ἡ ζέση, ἀλλὰ
 καὶ μετὰ διαλείμματα δροσιᾶς) **Νυκτοκόρακα**
 (ἃ ἦτο κάποιος ἄλλος, που ὠμοίως τὸ ψευδῶ-
 νυμόν του, καὶ κατὰ λάθος εἰσήθη τὸ ἴδιόν σου
 δικτυχῶ; τώρα δὲν εἰμποῦ νὰ ἐνθυμηθῶ, διότι
 οἱ γράφοντες περὶ αὐτοῦ ἦσαν πολλοί.) **Ἀερο-**
ναυτήν (ἐν τούτοις ἐγὼ ἐλυπήθη, πῶς ἦλθε
 καὶ δὲν σε εἶδα.) **Πόργον τῆς Πέτρας** ([E]
 ὠραὶ ἢ περιγραφή τῆς ἐκδρομῆς καὶ τὸ ζελ-
 τήριον πῶς κατεσκεύασες μόνος σου μετὰ τὴν
 φωτογραφίαν σου, ὠραῖτατον.) **Ναυτοπούλαν**
 τῆς **Ἀρδου** (ἢ ὅποια ταξιδεύει καὶ μου
 στέλλει δελεάριον ἀπὸ τὸν Σουλτανῶν) **Διά-**
βολον Ἐσπερίδων (φαντάζειαι πῶσον μ' εὐ-
 χαρίστησε καὶ συγχρόνως πῶσον μ' ἐλύπησεν
 ἡ ἐπιστολή σου, δὲν κάμνω ἴδιον περὶ αὐτῆς
 ἐκτενέστερον, διότι φοβοῦμαι . . . τὴν μίμη-
 σιν μ' ἐνοσί.) **Ἐλληνα Ὀπλιτην** (που εἶνε
 τόσον εὐχαριστήμενος μετὰ τὸν τόμον, τὸν ὁποῖον
 τοῦ ἔστειλα, ἔχει ἀπεύχων διὰ τὰς διακοπὰς!)
Φωτογράφον τοῦ Ἐδισσων (ὁ ὁποῖος ἐπέλασε
 τόσον πολὺ μετὰ τὸς κ. Βαμβακοπούλους, ἀλλὰ
 διατὶ γράφει τόσον βιαστικῶς;) **Γλωσσοκο-**
πάναν (εὐχαριστῶ;) **Κρυφοδαχτυατάραν** (τὰ
 θερμάτα σου συλλυπητήρια μοῦ διὰ τὸν θάνατον
 τοῦ ἀγαπητοῦ σου γόνου, ἕξοχος ἄνθρωπος τῶ-
 νον.) **Σεντιμεντόν Ἐλληνοπούλου, Ψαρο-**
πούλαν, Ζο-Ζο ([E] τί καλλιγραφία! εἶσι
 ἤθελα νὰ γράψῃ; κάτα.) **Δικηγόρον τῆς Νε-**
ολαίας (μετὰ τὴν θέλησιν θὰ καταδικάσῃς τὸ ἐ-
 λάττωμά σου, δὲν εἶναι;) **Ἐρβρον** τῶν
Ἀρτικηθῶρων (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσπα-
 θωμα.) **Λίθρα** (σοῦ ἀπῆντησα καὶ περιμένω
 εὐχαρίστως.) **Κίτρινο Νάμιο** ([E] δὲν πρέ-
 πει νὰ τὸς μέμφῃσαι, διότι τὴν ἀπορίαν τῶν
 ἐξέφρασαν, ἅμα δὲν ἐνόησεν κανεὶς ἕνα
 πρᾶγμα, δὲν πρέπει νὰ ἐρωτήσῃ;) **Μαρίαν**
Κατῆ Γιάνην (ἔστειλα ἐκ νέου.) **Νοσητῆν**
Ρομφαίαν ([EE] ὠραὶ καὶ ποικιλίαι αἱ ἐπι-
 στολαί σου.) **Ἐλληνα Ἀθλητῆν** (εὐγε, κ'
 ἐγὼ τώρα βλέπω, ὅτι ἔχεις συνειδηθῆ ἀκετὰ
 εἰς τὴν ἐπιστολογραφίαν.) **Χαριτωμένο Ἀρρε-**
λοῦδι, Μιμητῆν τοῦ Σανταρόζα (ἔστειλα
 μαζί μετὰ τὸ ψευδώνυμον, πρέπει νὰ στείλῃς καὶ
 ἰ. φρ. ὡς δικαίωμα ἀλλαγῆς.) **Ὀλύμπιον Ἀ-**
γῶνα (ἔστειλα.) **Ἀνθος τοῦ Σολωμοῦ** (κάμ-
 λαιπὸν ὀλίγη ὑπομονή, τὰ γενεθλικά σου ἐβθα-
 σαν, καὶ τότε ἡ καλὴ σου μαμμὰ θὰ σου χαρίσῃ
 τὸ Σῆμα.) **Ναπολέοντα Πρόστον** (σοῦ ἔστειλα
 Ἀγγελλίαν καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς κα-
 λὰς διαθέσεις.) **Μαύρην Λύονα** (βραβεῖον ἔ-
 στειλα, καὶ εἰς ἀντίθετα.) **Δέξτα τῆς Νε-**
μέας, Παπαρούναν τῶν Ἀγῶν ([E] ἡ εἰκο-
 νίτσα τῆς ἐπιστολῆς σου χαριτωμένη, ἀλόγος
 μετὰ τὸ ἔκτυπον περιχόμενον.) **Νεαρόν Ἠθο-**
ποιὸν (ὁ ὁποῖος φορεῖ τώρα τὸ Σῆμα μετὰ τὸσον
 καμάρι καὶ μάλιστα τὸ ἐξαγαχῶσαε διὰ νὰ
 λάμπῃ περισσότερον.) **Κουκουναροθρεμμέ-**
τον (εὐχουαί πᾶσαν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ σκεδῆδιόν
 σου καὶ ἀνακένω εἰδήσεις.) **Ἀστέρρα τοῦ Βέγα**
 (αἱ ἀπαντήσεις σου πολὺ καλά.) **Πολικὸν Ἀ-**
στέρρα (βραβεῖον ἔστειλα) δὲν εἰμποῦ ἀπο-
 κλεισῶ κανένα, διὰ τὸν λόγον ὅτι καὶ ἄλλοι
 εἰμπορεῖ νὰ ἔκαμαν τὸ ἴδιον χωρὶς νὰ το εἰ-
 ξεύρω.) **Μαρίαν Γ. Ἀποστολίδου** (ἐλήθη.)
Βρόχωνα (ὁ πόθος σου, βλέπει, εἶνε ἀπὸ ἐκεῖ-
 νους οἱ ὅποιοι εὐκολὰ ἐκπληροῦνται.) **Ἰππό-**
την τοῦ Πηλίου, Σ. Βρετὸν (ἔχεις δίκαιον,
 ἔρμηξ, εἶνε γραμμένον εἰς τὰ βιβλία μου.)
Ἄβρα τῆς Ἐλευθερίας (ἔστειλα πῶς ἐπῆγαν
 αἱ ἐξετάσεις.) **Ἀπόγονον τοῦ Πύργου** ([E]
 δὲν πειράζει, ἡ ἀναβολὴ σοῦ ἔδωκεν ἀφορμὴν
 νὰ γράψῃς μίαν ὠραὴν ἐπιστολήν.) **Χαράν**
τῶν Γονέων ([EE] ἡ σημερινὴ ἐπιστολή σου μοῦ
 ἐράνη ἀκὴν ὠραιότερα, εὐγε!) **Μελαρχολι-**
κὸν Ἐρμητῆν (πραγματικῶς τὸ θέαμα αὐτὸ
 θὰ ἦτο πολὺ λυπηρόν.) **Βοσκοπούλαν τοῦ Μ.**
Ἄλμου ([E] ἡ ἐπιστολή σου χαριτωμένη, διὰ

τὴν ἀνωμαλίαν τί νὰ κάμω, ἀπὸ ἔχεται τέτοια
 ταχυδρομικά; ρηκίλιστα διε σοῦ ἔστειλα ποῖ-
 4 ἐβδομηθὼν φύλλα μαζί;) **Στραχηλιαν Σαντα-**
ρόζα (ἔστειλα.) **Βεγγαλομάγνην** (ὁ κ. Π. σοῦ
 ἀπῆντησεν ἰδιαιτέρως.) **Ἰδιότροπον Νεάνιδα**
 (ὁ ἐξάδελφός σου θὰ χαρῆ τὼρα εἰς τὰς παύ-
 σεας, πῶς θὰ δαδίση ὅλα τὰ φυλλάδια μαζί.)
Ναυτοπούλαν ἐπὶ Μεσολλογίου ([E] ναί, εἶ-
 δες τί κατεργάσῃς αἱ ἀεψαὶ τοῦ θεοῦ τῶν;
 διὰ κάθε ἀλλαγὴν ψευδωνύμου χρειάζεται πλη-
 ρωμή, διότι κάθε ἀλλαγὴ—ἔστω καὶ αὐτὴ ἡ
 μικρὰ,—ἀπαιτεῖ τὴν αὐτὴν ἐργασίαν.) **Μακρο-**
λαίμην (βραβεῖον ἔστειλα.) [E] διὰ τὴν ὠραὴν
 περιγραφὴν.) **Ἡλεκτρικὴν Σπινθῆρα, Σ. Α**
Στεφανίδην, Χειμωνιάτικον Ἠλίον (ἔστειλα.)
Ἀστερόεντα Ὀθρανὸν (καὶ βέβαια πρέπει νὰ
 μελετᾷς!) **Ἀριστον Ποδηλάτην** κτλ κτλ.
 Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 7
 Ἰουλίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

261. Δεξιόγραφος.
 Παίρω μετὰ Ὁκεανίδα
 Καὶ κατόπι μιά Γοργόνα,
 Καὶ ἀμέσως παρ' ἐλπίδα
 Βλέπω μίαν Δαναίδα.
262. Δεξιόγραφος.
 Παίρω μετὰ Ὁκεανίδα
 Καὶ κατόπι μιά Γοργόνα,
 Καὶ ἀμέσως παρ' ἐλπίδα
 Βλέπω μίαν Δαναίδα.
263. Στοιχειώδης μετὰ τονογράφοι.
 Ἄπο ἐξωτικὸν καρπὸν
 Ἐπερο, θὰ σχηματίσω,
 Ἄν τὸ ἀποκεφαλίσω,
 Κ' εἶτα τὸν ὄψιμονίσω,
 Κ' εἰς τὰ ἄκρα τῶν πλοῶν
 Ἄν οὐρανὸν τοῦ προτκολλήσω.
264. Ἐξάγωνον
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
265. Ἐσφάρα.
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
266. Δεξιόγραφος.
 Νὰ εὐρεθῆ λέξις τῆς ὁποίας τὰ μὲν σύμφωνα
 νὰ εἶνε ἐπὶ τὰ δεξιὰ φωνήεντα δύο.
267. Φωνηεντογράφος μετὰ φράσιν.
 Τῆ προσοχῆ ἐνδὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνηέντος,
 ὅσα ὅποτε φορὰς ἐπαναλαμβάνομένου, εἰς ἑ-
 καστον τῶν κάτωθι σωρῶν ἐκ συμφώνων.— ὧν
 ἡ τάξις δύναται νὰ μεταβληθῇ, — σχηματίζετε
 τέσσαρες λέξεις ἀποτελούσας κατὰ σειράν
 φράσιν:
- ορφθ - γεπ - τ - μρεπγ
268. Μαγικὸν γράμμα μετὰ μαγικῆς
 συλλαβῆς.
 Τῆ ἀνταλλαγῆ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν
 κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν
 αὐτῶν, σχηματίζετε ἄλλας τσᾶς λέξεις. Ἐκ
 τούτων πάλιν, τῆ ἀνταλλαγῆ τριῶν γραμμάτων

ἐκάστης, διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς συλλαβῆς,
 σχηματίζετε ἐξ ὄλων μίαν καὶ τῆ αὐτὴν λέξιν:
 Ἄρτιος, ταραξός, Παλλὰς, ὄρφος, σίγχο.
 269. Ἀκροστιχίς.
 Τὰρχικὰ πέντε ποδῶν τοῦ ἀρχαίου ποιητικοῦ
 μέτρον ἀποτελοῦν τόνομα ἀρχαίου στρατηγῶ.
 270. Ἑλληνοσύμφωνον
 ἰσοαηρο - ἰεοααο

271. Μαγική Βικίον
 Ποῦ εἶνε ὁ ποδηλάτης;
 [Τὸ ζητούμενον πρόσωπον θὰ ζωγραφισθῇ
 ἀπλῶς ἐπὶ τοῦ χάρου τῶν Ἄστεων, ἄνευ περι-
 γραφῆς.]

ΑΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλοῦ 15

153. Πολύκλητος (πολύ, Κλέτος.) - 154.
 Νέσος (ναί, σῆς.) - 155. Θάλος (ὁ β.) -
 156. Ἄλπεις-Πελλας.
 157. Γ ΜΕΝ ΑΝΩ
 ΜΩΡΟΣ ΠΑΣ
 ΓΕΡΑΝΟΣ ΛΥΚΟΣ
 ΝΟΝΟΣ ΜΥΡΕΑ
 ΣΟΣ ΒΕΝΕΓΙΑ
 Σ ΕΥΡΩΤΑΣ

158. Α ΔΕΛΑΣ, ΑΠΑΤΗ, ΠΟΡΟΣ
 ΣΑΠΡῶ, ΒΠΟΧῆ, ΛΑΡΙΣΣΑ, ἌΤΟΛΟΝ, ΣΗ-
 ΣΤΟΣ.) - 161. Οὐδεὶς ἀμαρτήτος εἰμὴ ὁ
 Θεός.— 162. Ὅ σὺ μισεῖς ἐτέρω μὴ ποίησ.
 (Ὅ, εἰμὴ, σὺ, αἱ τέ, Ρῶμη, Πι, Ἴσι.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
 [Ἡ λέξις λεπτα 10, διὰ δι' αὐτῆς συνδρομητικῆς
 λεπτα 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, ὅλαθὶ καὶ αἱ
 ὀκτωκταταὶ τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Π ἀνο ἀνταλλαγῆν δελετήριον, μέχρι νεωτέρας
 ὀδηγῶσα.— Γεώργιος Ι. Κουτσογεώργιος,
 Βόλος (Greece) (Δ,82)

Α νταλλάσσω Μικρὰ Μυστικὰ μετ' ὄλων τῶν
 συνδρομητικῶν καὶ συνδρομητικῶν τῆς «Δια-
 πλάσεως». — Ἄδων τῆς Νεμέας. (Δ,83)

Υ περὶ εὐχαριστῶ εὐγενῆ Μακρολαίμην ἐγγρά-
 φαντα δύο μου ἄπορα. — Ἄδων τοῦ Γά-
 ρου. (Δ,84)

Α νταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελετήρια πανταχό-
 θεν, πρὸ πάντων δὲ τοποθεσίας.— Mlle
 Alcippe J. Castrius, Kaf-el-Zayat (E-
 gypte) (Δ,85)

Ο Ἡλεκτρικὸς Σπινθῆρ συγκαίρει τὸν Αἰθέ-
 ρα διὰ τὸ βραβεῖόν του. (Δ,86)

Α νταλλάσσω δελετήρια μετὰ τοποθεσίας μετὰ ὄλων
 τῶν κόσμων δὲν δέχομαι δελετήρια φανταζί.—
 Μιχάηλ Σαμῆ, Θεσσαλονίκη, Τουρκία. (Δ,87)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
 Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας
 καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
 Ἐσωτερικοῦ δραχ 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
 καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
 Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

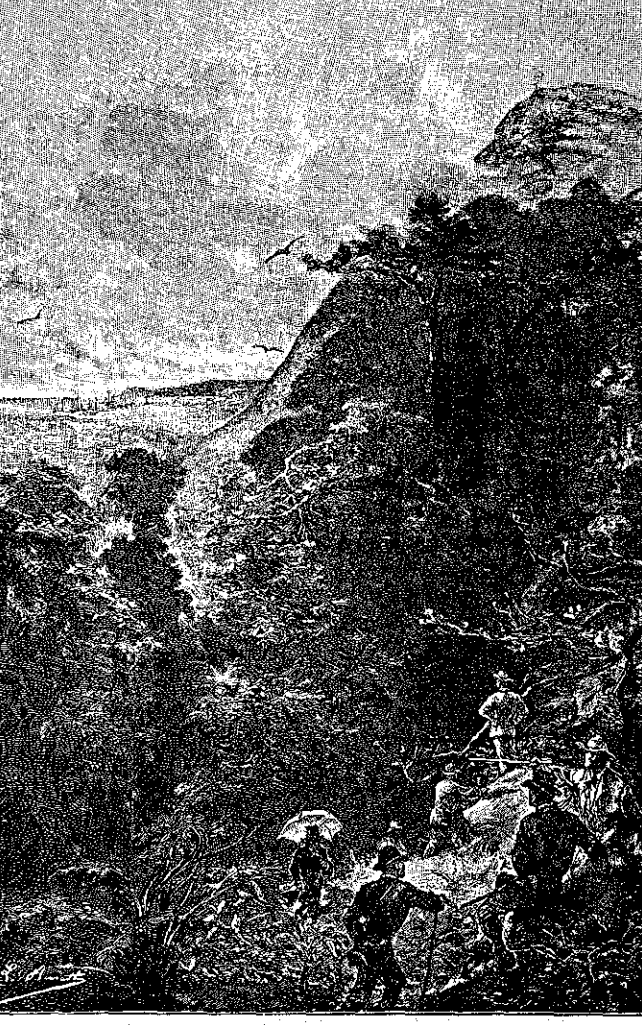
Περίοδος Β'.—Τόμ. 11^{ος} Ἐν Ἀθήναις, 19 Ἰουνίου 1904 Ἔτος 26^{ον}—Ἀριθ. 26

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΤΟΥΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)
 ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια.)
 Κατόπι ἐγένεσαν ὄλοι διὰ τελευταίαν
 φοράν τὸ ποτήρι τῶν πρὸς τιμὴν τῆς
 κυρίας Κητλεν Σέιμουρ, ἀντηλλάγησαν
 χειρῶν εἰς ἀντίθετον, καὶ οἱ ἀριστεῖς ἀνε-
 χώρησαν διευθυνόμενοι πρὸς τὸν λιμένα.
 Ὅταν ἐπέστρεψαν εἰς τὸ πλοῖον κα-
 τὰ τὸς δέκα τὴν νύκτα, ἂν καὶ ἡ θά-
 λασσα ἦτο ἀκύμαντος ὡς λίμνη,
 ὁ κ. Πάττερσον ἐφαντάσθη διὰ
 ὁ «Γοργός» κάπως ἐσακαμπανέ-
 θαζε καὶ ἐπαρκαλυόσε. Σχημα-
 τίσας ἑμῶς τὴν πεποίθησιν διὰ τὴν
 ἠσθάνετο ὀλιγώτερον αὐτὸς τὸς
 κινήσεις, ἂν ἔμεναν εἰς τὴν ὀρι-
 ζοντιαν θέσιν, ἐπέστρεψαν εἰς τὸν
 θαλαμίσκον του, ἐβγαλε τὰ ρού-
 χά του βοηθούμενος ἀπὸ τὸν κα-
 λοκάγαθον Οὐάγγαν καὶ ἐπῆρεν
 ἕνα βαρύτατον ὕπνον. . .

τιμὴν τοῦ βασιλέως τῆς Ὀλλανδίας Γου-
 λιέλμου Γ', ὁ Ὀλλανδὸς ἐκένωσε τὸ
 ποτήρι τοῦ προπίνων ὑπὲρ τοῦ προέδρου
 τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας. Ἀμφοτέ-
 ρας τὰς προπόμεναις ταύταις ἐχρητέταν
 οἱ σύντροφοί των μετὰ ἐνθουσιώδεις ζητω-
 κραυγὰς.
 Ἐτεσκεφθῆσαν κατόπι ὅλα τὰ ἀξι-
 οθέατα τοῦ τμήματος ἐκείνου τῆς νήσου,
 ἐγευμάτεται εἰς τὴν ἀμμουδιάν, ἐδεί-
 πνηται ὑπὸ τὰ δένδρα ἐντὸς θαυμασίου
 δάτους, μετὰ τὰ φαγώσιμά του εἶχαν πύ-
 ρη μαζί των, καὶ τέλος ἐπέστρεψαν εἰς
 τὴν Μαριγῶ. Ἐκεῖ ἀπεχαίρεται μετὰ
 θερμότητος εὐχαριστικῆς τὸν κ. Γκιγιῶν,
 καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὸ πλοῖον.
 Ὅλοι, — χωρὶς νὰ ἐξαιρεθῇ ὁ κ.
 Πάττερσον, — ἤσαν καίτοι νὰ γράψουν
 πρὸς τοὺς συγγενεῖς των, οἱ ὅποιοι ἄλ-
 λως τε εἶχον εἰδοποιήθῃ τηλεγραφικῶς
 ἀπὸ τῆς 26 Ἰουλίου περὶ τῆς ἀφίξεως
 τοῦ «Γοργού» εἰς τὸν Ἅγιον Θωμάν.
 Τὰ γράμματα ἐστάλησαν εἰς τὸ ταχυ-
 δρομεῖον καὶ ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσουν
 ἐντὸς τῆς ἐπιούσης
 διὰ τὴν Εὐρώπην. . .

Κανὲν ἐπισησοῖον
 τὴν νύκτα. Τίποτε
 δὲν ἐτάραξε τὸν γα-
 λήνιον ὕπνον τῶν νε-
 αρῶν μας θαλασσοπό-
 ρων, ἔπειτα ἀπὸ τὸν
 κόπον τῆς ἡμέρας.
 Ἐξημέρωσε, καὶ
 κατὰ τὸς ὀκτώ, βο-
 ηθούμενος ὑπὸ τοῦ
 ρεύματος τῆς ἀμπώ-
 τιδος, ὁ «Γοργός»
 ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν λι-
 μένα τῆς Μαριγῶς δι-
 ευθυνόμενος πρὸς τὸν
 Ἅγιον Βαρθολο-
 μαῖον.
 Ἡ θάλασσα ἦτο
 κυματώδης, καὶ δι'
 αὐτὸ, ὅταν τὸ πλοῖον
 ἐφθασεν εἰς τὸ με-
 ταξὺ τῶν νήσων ἀ-
 νοιμα, ἠλάττωσαν τὰ
 παντὰ διὰ νὰ μὴ πλα-
 γιάξῃ πολὺ μετὰ τὴν
 πλευράν.
 Ὡς συνήθως, οἱ
 ἐπιβάται ἐβοηθούσαν
 εἰς τοὺς χειρισμούς,
 ὅταν ἐπρόκειτο νὰ
 κ α ρ γ ἄ ρ ο υ η ἢ ν ἄ
 κ ο λ α ρ ο υ η τ ῆς
 σ κ ὀ τ ε ς. Δὲν πα-
 ρουσιάσθη ἀνάγκη νὰ
 πάρουν βόλτα ὀ ρ ρ
 τ σ α - λ ἄ - μ π ἄ ν

τα. Ο Τωνής Ρενώ και ο Μάγνος "Ανδρες έφράτησαν το τιμόνι με την σειρά του ο καθένας, — σαν σωστοί πηδαιγωγοί και οι δύο, γνωρίζοντας καλά τη δουλειά των, χωρίς ν' αφήνουν το καράβι ν' παρατιμονίζη είτε δεξιά είτε αριστερά, με το μάτι κερφωμένο στην γραμμή της πυξίδος.

Κατά τας πέντε το απόγευμα, εν ατμόπλοιοι έφάνη προς τα νοτιοδυτικά, ακολουθειών την πορείαν του «Γοργού». Την στιγμήν εκείνην, έπικσε το τιμόνι ο Κόρτης, διότι ο Χάρρης Μάρκελ ήθελε ν' αποφυγή το πλησιάζον σκάφος. Όρτσάρισε λοιπόν ένα ρόμβον ο «Γοργός», διά να μη διακυρωθῆ με το ατμόπλοιοι, το όποιον μάστιγα ήτο μικρόν γαλλικόν καταδρομικόν. Ο Λουδοβίκος Κλωδών και ο Τωνής Ρενώ με μεγάλην των χαράν θά το έχαιρέτζαν, αν έπλησίαζεν. Αλλ' έπειδή, μ' εκείνην την παρτιμονιά του Χάρρη Μάρκελ, το βραχύτερον διάστημα μεταξύ των δύο σκαφών δεν ήτο όλιγώτερον από δύο περίπου μίλια, δεν παρουσιάσθη ανάγκη νά ύψωθῆ ή σημαία.

Το καταδρομικόν έπλεεν όλοταχώς προς τα βορειοδυτικά, διευθυνόμενον, κατά τα φαινόμενα, εις κάποιαν από τας Άντιλλας. Ίσως όμως και νά έπήγγαιναν εις κανένα από τους μεσημβρινούς λ μένας των Ηνωμένων Πολιτειών, — το Κηϋ-Ουέστ λόγου χάριν, εις το άκρον της Φλωρίδος, όπου πηγαίνουν και αναθρακείουν όλων των εθνών τα πολεμικά πλοία, όσα ταξειδεύουν εις εκείνας τός θαλάσσας.

"Αλλως τε, το καταδρομικόν δεν ήρρησε ν' άρσην έπίσω τον «Γοργόν», και, πριν δύτη ό ήλιος, οι τελευταίοι καπνοί του έχάθησαν εις τον έρίζοντα.

— Καλό ταξίδι, ειπεν ο Τζών Κάρπεντερ, και νά μας κάμης την χάρι νά μη σε ξαναδούμε!... Δεν μ' άρσει νά άρμενίλλω συντροφιά με τα πολεμικά... — Ούτε νά νάνω παρέα μ' άστυφύλακες... έπρόσθεσεν ο Κόρτης. Αύτοι οι άνθρωποι θαρρείς πως σ' έρωτούν από που έρχεσαι, που πηγαίνεις, και δεν εινε σωστό νά τους το λέγη πάντα κανείς!...

Η νήσος του Αγίου Βαρθολομαίου, — ή μόνη κτήσις της Σουηδίας εις τός Δυτικάς Ίνδιαις, — νατέγει το άκρον της σειράς, την όποιαν αποτελούν ή αγγλική νήσος Άγγουίλα και ή γαλλο-όλλανδική Άγιος Μαρτίνος, χωριζόμεναι από άβαθείς πορθμούς.

Όταν ό ήλιος εξηφανίσθη όπισθεν του όρίζοντος, ό «Άγιος Βαρθολομαίος» δεν ειχε φανῆ άκόμη. Αλλ' έπειδή δεν άπέιχε παρά δεκαπέντε μόνον μίλια άκόμη, ούδεμία άμφιβολία ότι ό «Γοργός» την αύγήν θά έπόντιζε την άγκυραν του, αν και ό άνεμος ειχε κοπάση, το βράδυ,

και δεν ήτο δυνατόν νά προχωρήσῃ, πολλο το σκίφος την νύκτα.

Μόλοντευτό, από τας τέσσαρας το πρωί, ό νεαρός Σουηδός άριστεύς ειχεν άναρριχηθῆ εις τον μεγάλο ιστόν, έως το έξυγον του παπαίγιου.

Ο Μάγνος "Ανδρες ήθελε πρώτος νά ίδῆ την νήσον του, και πραγματικώς διεκρινε κατά τας έξ το πρωί το κυριώτερον τιτανώδες ύψωμα, το όποιον δεσπόζει αυτής εις το κέντρον έχον ύψος 302 μέτρων. Είώναζε λοιπόν με τόσον βροντώδη και φαιδράν φωνήν: «Στερριά!... στεριά!», ώστε όλοι οι συμμαθηταί του όρμησαν αυτοστιγμεί εις το κατάστρωμα.

Ο «Γοργός» διηυθύνθη άμέσως προς την δυτικήν ακτήν του Αγίου Βαρθολομαίου, διά ν' άγκυροβολήσῃ πρό της πόλεως Γουσταύιας εις τον λιμένα του Νεωλκείου, τον κυριώτερον και άξιον του όνόματος λιμένα της νήσου.

"Αν και ειχε μετριασθῆ ό άνεμος, αν και το πλοίο άρμένιζε στήν μπουρίνα, εν τούτοις ή ταχύτης του ήτο πολύ κληή, και όσον έπροχωρούτε εύρίσκετο εις ήσυχώτερη νερά.

Ολίγον πρό της έβδόμης ώρας, όμιλος ανθρώπων έφάνη εις την κορυφήν του γηλόφου, εις το μέρος όπου ή άποικία ύψωνε την σουηδικήν σημαίαν.

— Θά γίνῃ ή τακτική πρωινή τελετή, ειπεν ό Τωνής Ρενώ, θά ύψωθῆ ή σημαία της Σουηδίας και θά πέση και μία κανονιά... — Άπορώ πως δεν έγιναν κι' όλας αυτά, παρετήρησεν ό Μάγνος "Ανδρες. Σουηθώς, ή έπαροις της σημαίας γίνεται με την ανατολήν του ήλιου, και τώρα έπέρασαν τρεις ώρες που έχει ανατείλη.

Όρθη ήτον ή παρατήρησις του και μάστιγα ήμπορούτε κανείς νά έρωτήσῃ αν μόνον διά την τελετήν εκείνην ειχαν συναθροισθῆ τόσοι άνθρωποι εις την κορυφήν του λόφου.

Ο λιμήν της Γουσταύιας παρέχει εις τα πλοία, όσα δεν έχουν βύθισμα άνωτερον των τριών μέτρων, έξείρετα άγκυροβόλια, προστατευόμενα από φυσικούς λιμενοθραχίονας, εις τούς όποιους συντρίβονται άβλαβώς τα κύματα του πελάγους.

Εις το κέντρον του λιμένος ήτο άγκυροβολημένον το καταδρομικόν, το όποιον ειχε συναντήσῃ ό «Γοργός» την προτεραιάν. Είχε σβυσμένα τα «πυρά» του, δεμένα τα πανιά του, ως νά έσκόπευε νά σταθμεύσῃ εκεί άρκετόν καιρόν. Έγνεσάτο ότι αύτο ήγαρίστησε τον Λουδοβίκον Κλωδιών και τον Τωνήν Ρενώ, διότι θά έπήγγαιναν νά το έπισκεφθούν, βέβαιον όντας ότι θά εύρισκαν καλήν υποδοχήν. Αλλ' ή παρουσία του καταδρομικού έφάνη πολύ δυσάρεστος

εις τον Χάρρη Μάρκελ και τους συντρόφους του, άνησυχαστική μάστιγα.

Ο «Γοργός» όμως δεν άπέιχε παρά εν τέταρτον μόνον του μιλίου από τον λιμένα, και τί λόγον πλέον ήδύνατο νά φαντασθῆ ό Χάρρης Μάρκελ διά νά μη είτέλλῃ, άφοϋ ό «Άγιος Βαρθολομαίος» περιείχετο εις το δρομολόγιόν του;... Λοιπόν, θέλοντας και μή, — όπως έλεγεν ο ναύκληρος, — έκαμνε τες βόλτες του διά νά έμβῃ εις τον λιμένα, όταν ήκούσθη μία κανονιά.

Συγχρόνως, μία σημαία ανέβαινεν εις την κορυφήν του ιστού, επάνω εις τον λόφον.

Αλλ' πόση ήτον ή έκπληξις, — ή κατάπληξις μάστιγα, — του Μάγνου "Ανδρες, όταν αύτός και οι σύντροφοί του ειδαν ότι δεν ήτο ή σουηδική, αλλά ή τρίχρωμος έθνική σημαία της Γαλλίας!

"Εδειξαν κάποιαν έκπληξιν και οι πειραταί, αλλά τί τους έμελεν αν ή σημαία ήτον αύτοϋ ή εκείνου του έθνους;... Αύτοι μίαν μόνον σημαίαν έγνώριζαν, την μαύρην πειρατικήν σημαίαν, με την όποιαν έλεγάριαζαν νά περιφέρωνται και νά κάμνουν τα κακουργήματά των εις τον Ειρηνικόν.

— Η γαλλική σημαία! ειχε φωνάξῃ ό Τωνής Ρενώ.

— Μήπως ό πλοίαρχος Πάξτων έκαμε λάθος, παρετήρησεν ό Ρογήρος Χιντσάιλ, και μή εφερε στην Μαρτινίκαν ή την Γουαδελούπην;

Λάθος δεν ειχε κάμη ο Χάρρης Μάρκελ. Ο «Γοργός» εύρίσκετο πραγματικώς ένώπιον του Αγίου Βαρθολομαίου, και μετά τρία τέταρτα της ώρας έπόντιζε την άγκυραν εις τον λιμένα της Γουσταύιας...

Όλα εξηγήθησαν τότε. Η νήσος του Αγίου Βαρθολομαίου ειχεν έκχωρηθῆ εις την Γαλλίαν, αντι αποζημιώσεως 277,500 φράγκων. Η έκχώρησις αύτη ειχεν έπιδοκιμασθῆ υπό των άποικων, οι όποιοι όλοι σχεδόν ήσαν καταγωγής νεομανδικής, και επί 351 ψηφοφόρων οι 350 ειχαν ψηφίσῃ υπέρ της ένώσεως με την Γαλλίαν.

Ο καιμένος ό Μάγνος "Ανδρες δεν ήτο δυνατόν νά διαμαρτυρηθῆ και φαίνεται ότι υπήρχον σπουδαιότατοι λόγοι διά νά έγκαταλείψῃ ή Σουηδία την μόνην κτήσιν, την όποιαν ειχεν εις τας Δυτικάς Ίνδιαις. Δι' αύτο ήναγκάσθη νά κάμη την ανάγκην φιλοτιμίας, και νά ψιθυρίσῃ εις το αύτι του Λουδοβίκου Κλωδιών:

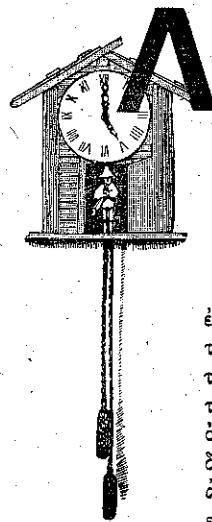
— Τέλος πάντων, άφοϋ έπρεπε το νησί μας ν' αλλάξῃ σημαίαν, είμαι εύχαριστημένος που ή νέα σημαία του εινε ή γαλλική!

(Έπειτα συνέχεια).

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

Η ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ

Άγαπητοί μου,

ΕΓΟΥΝ ότι ή ανάπαυσις κουράζει περισσότερο από την έργασίαν. Θά το αναγνωρίσετε και σεις ως μίαν άλήθειαν, τώρα που έσήμανεν ή ώρα της μεγάλης αναπαύσεως, που έδώσατε ή θά δώσατε μετ' όλίγον έξετάσεις, που άρχίσατε ή θάρχίσατε μετ' όλίγον τας θερινάς διακοπάς... Λέγουν άκόμη — και τουτο εινε συνέπειν του

πρώτου γνωμικου, — ότι ό καλλίτερος τρόπος αναπαύσεως εινε ή μεταβολή του είδους της έργασίας. Γράφετε; δια νά ξεκουρησθῆτε, διαβάσατε. Διαβάζετε; δια νά ξεκουρησθῆτε, κάμνετε γυμναστικήν, Γυμνάζεσθε; δια νά ξεκουρασθῆτε, ζωγραφίζετε. Ο ύπνος ή περιπλάνησις, το ξάπλωμα, το καθήσιό, ή άπόλυτος άργία και άπραξία, εινε ξεκούρασμα και αύτά, αλλά στιγμιαιών. Δοκιμάσατε νά κοιμηθῆτε εν ήμερονύκτιον και νά ιδώμεν με τί δύναμεις θά έξυπνήσατε... δοκιμάσατε νά καθήσατε εις άπόλυτον άπραξίαν μίαν ήμίαν, και νά ιδώμεν αν θά το κατορθώσατε! Το υπερβολικόν ξεκούρασμα κουράζει. έξαντίζει, φέρει άτονίαν. Μόνον ή έργασία δίδει τόνωσιν, και ή ένκλαση της έργασίας, με μικρά διαλείμματα άργίας, εινε ό καλλίτερος τρόπος αναπαύσεως.

Θά το αναγνωρίσετε και αύτο, ή θά το ένθυμηθῆτε, — διότι δεν θά εινε βέβια ή πρώτη φορά, — τώρα τας διακοπάς. Αι πρώται ήμέραι, μετά την υπερκόπωσιν της μελέτης και της συγκινήσεως των έξετάσεων, και με την χαράν του προβιζισμού και του θριάμβου, θά σας φνοϋν ώραιαι και γλυκεΐαι. Παράδεισος άληθινός! Έπειτα θάρχησι ό κόρος, ή έξάντλησις, ή κόπωσις. Όλα θά σας φαίνωνται άνοστα και κρύα. Θά βρεθῆτε και αύτάς τας διασκεδάσεις, και αύτά τα παιχνίδια. Και διά νά έλθετε εις τον έαυτόν σας, θά ιδῆτε ότι δεν υπάρχει άλλος τρόπος, παρά νάρχησατε: πάλιν την έργασίαν σας. "Οχι βέβια τόσο κοιωδή και υπερβολικήν έργασίαν, ως εκείνην που άρτίσατε πρό όλίγου, αλλά μίαν έργασίαν μετρίαν, εύκολον, μάλλον εύχάριστον

και διασκεδαστικήν. Τότε θάρχησατε πάλιν και τα παιχνίδια και τας διασκεδάσεις, αι δε διακοπαί, αι όποιαί θά διέλθουν από μίαν κρίσιν, — θά κινδυνεύσουν δηλαδή νά σας φνοϋν κουραστικά, — θάναλάδουν την πρώτην ώραιότητα και γλυκύτητα. Και το θαύμα πως; Διά της έργασίας!

Τούτο εν πρώτης όφειας φαίνεται παράδοξον και έξύμωρον, άλλ' ή πείρα μάς διδάσκει ότι εινε άληθές: και αν συλλογησθῆ κανίς κλλιτέρα, θάναγνωρίσῃ ότι ή έργασία, ή έποίη τόσα και τόσα θαύματα κάμνει, — και τί δεν γίνεται διά της έργασίας; — καθόλου παράδοξον νά κάμη και το θαύμα αύτό.

Μή δυσπισήτε λοιπόν αν σας ήμιλώ περι άννα πιασέως δι' έργασίας, αλλά σκεφθήτε μάλλον πως θά περάσατε τας διακοπάς σας ώραιότερα, χωρίς νάπομακρυθῆτε από την άρχήν αυτήν, την μήνην ή όποια θά σας έξασφαλίσῃ την ανάπαυσιν: Νά καταμείσατε τας έλευθεράς σας ώρας, — και τώρα όλοι αι ώραι σας εινε έλευθεροι, — μεταξϋ έργασίας και διασκεδάσεως, τας δε ώρας της έργασίας, μεταξϋ έργασίας έλαφροτέρης και έργασίας σοβαροτέρης.

Ός προς την σοβαροτέραν έργασίαν, θά σας έδωκα την συμβουλήν, νάνοίγητε κάποτε — έστω και όλίγον, — τα βιβλία του Σχολειου, διά νά μη λησμονήσατε τουλάχιστον έσα έμάθατε. "Οσον δε διχ την έλαφροτέραν έργασίαν, σάς υπενθυμίζω ότι μία από τας σοπιματέρας και αναπτυκτικώτερας εινε ή άνάγνωσις βιβλίων άλλων, εκτός των σχολικων, — βιβλίων τα όποια μάς διδάσκουν ως εκείνα, και κάποτε περισσότερο από εκείνα, αλλά συγχρόνως μες τέρπουν και μας διασκεδάζουν. Και ως τοιαύτα σάς συνιστώ προπάντων τούς τόμους της Διαπλάσεως και της Βιβλιοθήκης της.

Σας άσπάζομαι ΦΙΛΙΩΝ

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΠΟΥ ΚΛΑΙΕΙ

Γιατί τ' ώραίο σου πρόσωπο, Ήανθόμαλλο παιδάκι, Τό κλάμα τό άσχημίζει; Μην κλαίς, μά γέλα άμέριμνο, Στο ώραίο σου προσωπάκι Πάντα ή χαρά άς άνθίξῃ.

Μην κλαίς! θε νάλθη ίσως καιρός, Όιμέ! όπου θά κλάψῃς Με δάκρυα πικρά... Τά χρόνια θά περάσουνε Κι' άγύριστοι θά θάψῃς Την πρώτη σου χαρά.

Μά εινε μακρού τέτοιος καιρός; Τώρα για σε ειν' ή έλπιδα Κ' ή άμέριμνη χαρά... Άς στέλλῃ ό ήλιος της ψυχής Στα μάτια σου μία άχτίδα, Μία λάμψη στην καρδιά!

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

Η ΣΚΟΥΛΗΚΑ

Μία μικρή τριανταφυλλίτσα Είχε μέσα στη γλαστρίτσα. Η Διλίκα, Και πολύ την άγαπούσε. Μά μία μέρα μία σκουλήκα Βγήκε στην τριανταφυλλίτσα, Κ' ή Διλίκα Από τότε στη γλαστρίτσα Νά ζυγώση δεν κοτούσε.

ΙΑΠΩΝΕΖΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΑΓΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΙ

Πριν από πολλά-πολλά χρόνια, τον καιρό που μιλούσαν όλα τα ζώα, έζούσε στην έπαρχία της Ίνάμπας στην Ίαπωνία, ένας άσπρος λαγός. Ο λαγός αυτός ειχε το σπίτι του στο νησί "Οκι, και πέρα από τη θάλασσα ήτον ή μεγάλη στεριά της Ίνάμπας.

Ο λαγός λοιπόν ειχε μεγάλην έπιθυμίαν νά περάσῃ τη θάλασσα και νά πάγῃ στην Ίνάμπα. Κάθε μέρα έπήγγαινε κ' έκχότανε στην άκρογιαλιά κ' έκύτταζε με πόθο επάνω από τα νερά κατά το μέρος της Ίνάμπας, και κάθε μέρα έλογάριαζε πως νά εύρῃ τον τρόπον νά περάσῃ στην πέρα μεριά.

Μία μέρα κατά τα συνειθισμένα, ό λαγός έστεκότανε στο περιγιάλι κ' έκύτταζε κατά τη στεριά επάνω από τα νερά, όταν ειδε ένα μεγάλο κροκόδειλο που έκολυμπούσε κοντά στο νησί.

— Τυχρός είμαι! ειπε από μέσα του ό λαγός. Τώρα θά τα καταφέρω νά γίνῃ ό πέθος μου. Θά ζητήσω από τον κροκόδειλο νά με περάσῃ αντίπερα.

Ύστερα όμως άρχισε ν' άμφιβάλλῃ, αν θά θελήσῃ, ό κροκόδειλος νά κάμη αυτό το καλό, και δι' αύτο έσυλλογίσθηκε νά μήν του το ζητήσῃ ως χάριν, αλλά νά προσπαθήσῃ νά έπιτύχῃ, ότι ήθελε, με κάποιο στρατήγημα.

Εφώναξε λοιπόν με δυνατή φωνή τὸν κροκόδειλο, καὶ εἶπε :

— Αἰ, κύριε Κροκόδειλε, δὲν εἶνε ὠραία ἡμέρα, σήμερα ;

Ὁ κροκόδειλος, ποῦ εἶχεν ἐβγῆ ἐξω ὀλομόναχος ἐκείνη τὴν ἡμέρα, γιὰ ν' ἀπολαύσῃ τὴν λιανὰδα, εἶχεν ἀρχίσῃ κάπως νὰ στενοχωριέται στὴ μοναξιά, ὅταν ὁ πρόσχαρος χαιρετισμὸς τοῦ λαγοῦ διέκοψε τὴν σιωπὴν τῆς ἐρημίας. Ἐκώλυμπε λοιπὸν ὁ κροκόδειλος πρὸ κοντὰ στὴν ἀπρογιαλιά, πολὺ εὐχαριστημένος, διότι ἀκουσε κάποιον νὰ ἐμιλή.

— Κάποιος μοῦ ἔμιλησε τώρα δά. Ἐσεῖς μοῦ ἔμιλησατε, κύριε Λαγέ ; Βέβαια θὰ στενοχωριέσθε αὐτοῦ ὀλομόναχος !

— Ὡ! ὄχι, δὲν εἶμαι καθόλου ὀλομόναχος, εἶπεν ὁ λαγὸς ἄλλα, ἐπειδὴ ἦτον τόσο ὠραία ἡμέρα, ἐβγήκα νὰ δια-

ιδέξ διὰ τὸν ἐκυτό του. Ὁ λαγὸς ὁμοῦ, ποῦ ἤθελε νὰ του παίξῃ κάποιον πονηρὸ παιγνίδι, εἶπε :

— Φρονεῖτε πῶς εἶνε εὐκόλο νὰ φωνάξετε τὸσους κροκόδειλους ὥστε νὰ κάμουν μιά γραμμὴ ἀπὸ τὸ νησί ἕως πέρα στὴν Ἰνάμπα ;

Ὁ κροκόδειλος ἐσυλλογίσθηκε λιγάκι, καὶ ὕστερα ἔδωσε τὴν ἀπάντησιν :

— Ἐννοεῖται, εὐκόλο εἶνε.

— Κάνετε λοιπὸν τὴ δοκιμὴ, εἶπεν ὁ λαγὸς, κ' ἐγὼ θὰ τους μετρήσω ἀπ' ἐδῶ πῶς εἶνε !

Ὁ κροκόδειλος, ποῦ ἦταν πολὺ ἐλαφρόμυαλος καὶ δὲν του ἐπέρασε κἄν ἡ ιδέα πῶς ὁ λαγὸς ἐπήγαινε μὲ τὸν σκοπὸ νὰ τον γελάσῃ, ἐδέχθηκε νὰ κάμῃ ὅτι του ἐζήτησε ὁ λαγὸς, καὶ εἶπε :

— Περιμένετε λίγο, ὥς που νὰ πᾶγω πίσω στὴ θάλασσα καὶ νὰ φωνάξω τὸ συγγενολόγι μου.

δοῦσε ἀπὸ τὴν πλάτη τοῦ ἐνὸς στὴν πλάτη τοῦ ἄλλου κροκοδείλου :

— Σὰς παρακαλῶ, καθήστε ἡσυχοί, εἰδεμὴ θὰ χάσω τὸ λογαριασμὸ. Ἐνας, δύο, τρεῖς, τέσσερες, πέντε, ἕξ, ἐπτά, ὀκτώ, ἐννέα. . .

Ἔτσι ὁ παμπόνηρος λαγὸς ἐπέρασε πέρα στὴ μεγάλη στεριά τῆς Ἰνάμπας. Δὲν ἔμεινε ὁμοῦ εὐχαριστημένος ποῦ ἐγίνε ἡ ἐπιθυμία του, ἀλλὰ ἀρχισε νὰ περιγεῖλῃ τοὺς κροκοδείλους, ἀντὶ νὰ τους πῆ εὐχαριστῶ, καὶ εἶπε, ἅμα ἐπήδησε ἀπὸ τὴν πλάτη τοῦ τελευταίου στὴ στεριά :

— Βρέ, κουτο-κροκόδειλοι, καλὰ σὰς τὴν ἐφτιαξα ! Δὲν σας ἔχω πιά ἀνάγκη ! Καὶ το ἔβαλε στὰ πόδια.

Ἄλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ φύγῃ τόσο εὐκόλο. Διότι ἅμα ἐκατάλαβαν οἱ κροκόδειλοι ὅτι αὐτὸ ἦταν κατεργαριὰ ποῦ τους ἐφτιαξε ὁ λαγὸς, γιὰ νὰ μωρῶσῃ νὰ περάτῃ τὴ θάλασσα, καὶ ὅτι ὁ λαγὸς τοὺς ἐπεριγελοῦσε γιὰ τὴν κουταμάρα των, ἔγιναν ἕξω φρενῶν ἀπὸ τὸν θυμὸ, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ τον ἐκδικηθοῦν. Ἐτρεψαν λοιπὸν μερικοὶ κατόπιν του καὶ τον ἐτσάκωσαν. Ὑστερα ὅλοι τον ἐβάλαν στὴ μέση, τὸν κακόμοιρο, καὶ ἀρχισαν νὰ του τραβοῦν τὴ γούνα του. Ὁ λαγὸς ἐκλαίγε κ' ἐφώναζε σπαρακτικὰ, καὶ τους ἐζώριζε νὰ τον λυπηθοῦν, ἀλλὰ μὲ κάθε δαγκωματὶα ποῦ του ἐβγαζε κ' ἓνα κομματί ἀπὸ τὴ γούνα του, ἐλεγγαν οἱ κροκόδειλοι :

— Σ' ἀρέσει τώρα ;

Ἄμα οἱ κροκόδειλοι ἐβγαλαν καὶ τὸ τελευταῖο κομματάκι τῆς γούνας τοῦ λαγοῦ, τὸν ἐπέταξαν, τὸν κακόμοιρο, στὸ περιγιάλι, καὶ ὅλοι ἐκολύμπησαν κ' ἐφυγαν, σκασμένοι στὰ γέλια διὰ τὸ κατόρθωμά των.

Ὁ λαγὸς ἦτον εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν ὅλη ἡ ὠραία ἄσπρη γούνα του εἶχε ξεριζωθῆ, καὶ τὸ γδαρμένο σωματάκι του ἐτρεψε κ' ἐσπαρτάριζε ἀπὸ τὸν πόνο καὶ ἦτον γεμάτο αἱματὰ. Δὲν ἤμποροῦσε νὰ σαλέψῃ ἀπὸ τὴ θέσι του, καὶ ἐξαπλώθηκε στὰ βότσαλα καὶ ἀρχισε νὰ κλαίῃ διὰ τὴν κακὴ του τύχη. Μόνος του ἤθελε καὶ τα ἔπαθε ἄλλα ὁποῖος καὶ ἂν τον ἐβλεπε εἰς ἐκείνην τὴν κατάστασιν, δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ τον συμπονέσῃ, διότι οἱ κροκόδειλοι τὸν εἶχαν ἐκδικηθῆ παραποῦ ἄσκληρῶ.

Ἐκείνη τὴν ὥρα, μερικοὶ νέοι, ποῦ ἔμοιαζαν σὰν βασιλόπουλα, ἔτυχε νὰ περάσουν ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ, ἅμα εἶδαν ἓνα λαγὸ νὰ κάθεται στὸ περιγιάλι καὶ νὰ κλαίῃ, ἐστάθησαν νὰ τον ἐρωτήσουν, τί του εἶχε συμβῆ.

Ὁ λαγὸς ἐτήκωσε τὸ κεφαλάκι του ποῦ το εἶχε χλωμένο ἀνάμεσα στὰ πόδια του, καὶ τους εἶπε :

— Ἐπολέμησα μὲ κάτι κροκοδείλους, ἀλλὰ ἐνίκηθηκα, καὶ αὐτοὶ μοῦ ἐξερι-

« Ἐτρεψαν κατόπιν του καὶ τον ἐτσάκωσαν. » (Σελ. 204, στήλ. γ.)

σκεδάσω. Δὲν κάθεσθε νὰ παίξετε λιγάκι μαζί μου ;

Ὁ κροκόδειλος ἐβγήκε ἀπὸ τὴ θάλασσα κ' ἐκάθησε στὴν ἀπρογιαλιά, κ' ἐπαίξην οἱ δύο μαζί ἀρκετὴν ὥρα. Ὑστερα ὁ λαγὸς εἶπε :

— Κύριε Κροκόδειλε, ἐσεῖς ζῆτε στὴ θάλασσα κ' ἐγὼ ζῶ σ' αὐτὸ τὸ νησί, καὶ δὲν ἀνταμόνουμε συχνά γι' αὐτὸ δὲν γνωρίζω πολλὰ πράγματα γιὰ σὰς. Δὲν μου λέτε, τί φρονεῖτε, — εἶνε τὸ συγγενολόγι σας περισσότερο ἀπὸ τὸ δικό μου ;

— Ἐννοεῖται, ἐννοεῖται : εἶνε περισσότεροι κροκόδειλοι παρὰ λαγοί, εἶπεν ὁ κροκόδειλος. Καὶ δὲν το βλέπετε καὶ μόνος σας ; Ἐσεῖς ζῆτε σ' αὐτὸ τὸ νησί, ἐνῶ ἐγὼ ζῶ στὴ θάλασσα, ποῦ ἀπλώνεται σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Λοιπὸν, ἂν φωνάξω νὰ μαζευθοῦν ὅλοι οἱ κροκόδειλοι ποῦ μένουν στὴ θάλασσα, ἐσεῖς οἱ λαγοὶ δὲν θὰ εἰσθε τίποτε μπροστὰ σ' ἐμᾶς.

Ὁ κροκόδειλος εἶχε πολὺ μεγάλη

— Κυττάξετε, κύριε Λαγέ ! εἶπεν ὁ κροκόδειλος δὲν εἶνε τίποτε γιὰ τὸ συγγενολόγι μου νὰ κάμουν γραμμὴ ἀπὸ ἐδῶ ἕως τὴν Κίνα καὶ τὴν Ἰνδίαν ἀκόμα. Ἐχετε ὄχθῃ ποτέ σας τὸσους πολλοὺς κροκοδείλους ;

Τότε ὅλο ἐκείνο τὸ πλῆθος τῶν κροκοδείλων ἐμπήκε στὴ γραμμὴ μέσα στὸ νερὸ, κ' ἔκαμε σὰν γεφύρι ἀπὸ τὸ νησί ὅχι ἕως τὴ μεγάλη στεριά τῆς Ἰνάμπας. Ἄμα ὁ λαγὸς εἶδε τὸ γεφύρι τὸ κρωμμένο ἀπὸ κροκοδείλους, εἶπε :

— Τί ὠρατό ! Δὲν το ἐπίστευα πῶς ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ τέτοιο πρᾶγμα.

Τώρα, σταθῆτε νὰ σας μετρήσω. Γιὰ νὰ σας μετρήσω ὁμοῦ, πρέπει μὲ τὴν ἀδειάν σας νὰ περάσω ἐπάνω στὴς ράχες σας ἕως τὴν ἄλλη μεριά λοιπὸν σὰς παρακαλῶ νὰ λάβετε τὴν κλωσούνην καὶ νὰ μὴν κουνηθῆτε, γιὰτὶ ἀλλοιῶς θὰ πᾶσω στὸ νερὸ καὶ θὰ πνιγῶ !

Ἔτσι ὁ λαγὸς ἐπέρασε πηδώντας ἐπάνω σ' ἐκεῖνο τὸ ἀλλόκοτο κροκοδείλινο γεφύρι, κ' ἐμετροῦσε καθὼς ἐπη-

ζωσαν ὅλη τὴ γούνα μου καὶ μ' ἄρισαν ἐδῶ νὰ πονῶ. Νά, γιατί κλαίω.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς νέους ἐκείνους εἶχε κακὴ ψυχὴ καὶ ἤθελε νὰ διασκεδάσῃ μὲ τὸ κακό. Ἐκαμώθη ὁμοῦ ὅτι ἐλυπήθη τὸν λαγὸ.

(Ἔπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

(Ἀπὸ τὰ «Παραμύθια» τῆς Γεῖθ-Ὀξάκι.)

ΠΡΙΝ Η ΕΠΕΙΤΑ ;

Ὅλα τὰ παιδιά που ἔχουν καλὴν ἀνατροφὴν, πλύνουν τὰ χέρια των πρὶν καθήσουν στὸ τραπέζι νὰ φάγουν.

Λόγοι ὑγιεινοί, λόγοι εὐπρεπείας το ἐπιβέλλουν.

Καὶ ὁμοῦ, ὅλες αἱ γάτες καὶ ὅλα τὰ γατάκια, ποῦ εἶνε ζῶν καθαρῶτατα, ὅπως γνωρίζετε, πλύνουν τὰ χέρια των καὶ τὰ μούτρα των, ἀφοῦ φάγουν κ' ἐπειτα. Αἱ γάτες, θὰ πῆτε, δὲν εἶνε παιδιά. Ἄλλα, — ἀδιάφορον !

Αὐτὸ τὸ ζήτημα μ' ἐβασάνιζε μὲν ἡμέραν, καὶ δὲν ἤμποροῦσα νὰ εὐρωπότε εἶνε σωστὸν νὰ πλυνώμεθα : πρὶν ἀπὸ τὸ φαγητὸν ἢ ἐπειτα ἀπὸ τὸ φαγητόν ; — Φαντασθῆτε ! τὸσον το εἶχα στὸ μυαλό μου, ὥστε τὸ εἶδα καὶ στὸ ὄνειρόν μου.

Εἶδα δηλαδὴ τὴν Πίσσα, ἡ ὁποία μου ὁμιλοῦσε σὰν νὰ ἦταν ἄνθρωπος. καὶ μοῦ εἶπε :

— Ἀνανία, φίλε μου, τὸ σωττὸ εἶνε νὰ πλύνεσαι πρὶν καθῆσης νὰ φᾶς. Μὴν κυττάξῃς ἐμᾶς. Ἐμεῖς πλυνόμεθα ὕστερα διὰ τὸ πείσμα τῶν ποντικῶν. . .

— Τῶν ποντικῶν ; τὴν ἠρώτησα μὲ ἀπορίαν.

— Μάλιστα, φίλε μου. Εἶνε παλαιὰ ἱστορία αὐτὸ καὶ θὰ σοῦ τὴν διηγηθῶ μὲ δύο λόγια :

« Μιά φορὰ, μιά γάτα ἐπίασε ἓνα ποντικὸ, ἓνα πολὺ κατεργάρη ποντικὸ. Τὴν στιγμὴν ποῦ ἡ γάτα ἀνοίγε τὸ στόμα της νὰ τον χάψῃ, ὁ ποντικὸς ἐκούνησε τὸ κεφάλι του μὲ μεγάλην περιφρόνησιν :

« — Ἐντροπή σου ! τῆς εἶπε. Ποῦ ἔμαθες αὐτὴ τὴν ἀνατροφὴ ; Θὰ με φᾶς χωρὶς νὰ πλυθῆς πρῶτα ;

« Ἡ γάτα ἐκείνη δὲν ἦτο τόσο ἐξυπνὴ σὰν. . .

— Σὰν ἐσεῖνα, Πίσσα μου !

— Σὰν ἐσεῖνα καλλίτερα, Ἀνανία μου. Λοιπὸν, ἡ γάτα ἐκείνη ἐγίνε κατακόκκινη ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν της, ἄρισε τὸν ποντικὸ καὶ ἀρχισε νὰ πλύνεται. Ἐνοεῖται, ὁ ποντικὸς τὸ ἔβαλε ἀμέσως στὰ πόδια. Καὶ ἀπὸ τότε αἱ γάτες ἔκαμν ὅλες ὄροκ νὰ μὴν πλύνωνται παρὰ μετὰ τὸ φαγητόν, χωρὶς νὰ τες μέλῃ ἂν θὰ τες ποῦν κακοαναθρεμμένες !

Ἡ Πίσσα μὲ. . . ἔπεισε.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΦΟΒΕΡΟΝ ΝΑΥΑΓΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α.

Κάμνει παραπολλὴ ζέστη. Ὁ ἥλιος καίει, οὔτε φύλλον δὲν κινεῖται. Μάκρυν ἀκούεται ὁ ἦχος τῶν δρεπανιῶν, ποῦ ἀκονίζουν οἱ γεωργοὶ διὰ νὰ θερίσουν τὸ σιτάρι. Ὁ θερισμένος σάνος μυρρίζει πολὺ εὐμορφα, σὰν νὰ ζουλάτε τὰ λουλούδια καὶ αὐτὰ νὰ πετοῦν ἐξω ὅλον τὸ ἄρωμά των. . .

Ἐξω στὸν κῆπο ἡ Νταντὰ κοιμάται ἐπάνω στὴν καρδέκλα της. Εἶνε τόσο γρη῏ ἡ Νταντὰ, ὥστε ἅμα πλέκει κάλτσες, βάζει γυαλιὰ στὰ μάτι της. Τί περιέργον, ὁμοῦ ! Ἄμα θέλει νὰ ἰδῇ καθαρῶτερα, τὰ ἀνασηκῶναι καὶ τα βάζει στὸ μέτωπό της. . .

Βουίζουν αἱ μέλισσες, σὰν νὰ τὴν ναουρίζουν, καὶ ἡ Νταντὰ κοιμάται ἅμα ἀνασαινεῖ, ἀκούεται ἓνα ρουχαλιτὸ ποῦ μοιάζει, — μὰ δὲν ξέρετε πῶς μοιάζει μὲ τὸ ρόν-ρόν ποῦ κάνει ἡ γατίτσα.

Ὁ Λελές κρυφοκυττάζει τὴν Νταντὰ καὶ σκουτᾶ μὲ τὸν ἀγκῶνά του τὴν Πιπίτσα, τὴν ἐξαδελφούλα του, ποῦ ἤλθε νὰ παίξῃ μαζί του.

— Πᾶμε νὰ δοῦμε τὰ παπάκια, τῆς λέγει στὸ αὐτί. Ἡ Νταντὰ κοιμάται, καὶ δὲν θὰ φωνάξῃ !

Ἡ Πιπίτσα δὲν ἀποφρατίζει. Γνωρίζει πολὺ καλὰ ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πηγαίνουν τὰ παιδιά κοντὰ στὴ λιμνούλα, ἀλλὰ ὁ ἐξαδελφός της εἶνε σοφῶτα-

του, φαίνεται σὰν ἄνδρας μεγάλος ἡ Πιπίτσα λοιπὸν πηγαίνει μαζί του χωρὶς νὰ φοβᾶται τίποτε. . .

Ὅπως ἡ Νταντὰ, ἔτσι καὶ αἱ πάπιες κοιμοῦνται, ἔαπλωμένες στὸν ἥλιο. Πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα ἀκούεται στὰ χαλίκια ποῦ τρίζει τὸ ἀμαξάκι τοῦ κηπουροῦ, ὁ ὁποῖος πηγαίνει στὴν ἀγορὰ.

Ὁ Λελές κοντεύει νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Ἐπὶ τέλους θὰ κάμῃ τὸ ταξεῖδι, ποῦ ἐρχεδιάζε τὸσον καιρὸ, ὥστε το ἔβλεπε καὶ στὸν ὕπνο του.

« Τρέχουν καὶ οἱ δύο στὸ δρομάκι. »

Τὸ σάλι — ὅπως λέγει ὁ κηπουρὸς τὴν σχεδίαν, μὲ τὴν ὁποῖαν πηγαίνει καὶ καθαρίζει τὸ νησάκι τῶν πικτιῶν στὴ λιμνούλα, — εἶνε δεμένο κοντὰ στὴν ὄχθη. Καθὼς τὸ λύνει ὁ Λελές, ἐξηγεῖ κ' ὅλα στὴν ἐξαδέλφη του :

— Θυμᾶσαι, Πιπίτσα, τὴν ἱστορία ποῦ μας εἶπε ὁ μπαμπᾶς ; Ἐρεῖς, τὴν ἱστορία ποῦ ἦταν ἓνας ναυαγὸς καὶ τον ἔλεγγαν Ροβινσῶν. . . καὶ ὕστερα ὁ δουλὸς του ποῦ εἶχε τὸ ὄνομα του παρμένο ἀπὸ τὴν ἐβδομάδα τὸν ἔλεγγαν Τετράδιο, θερρῶ. . . ἄ ! ὄχι, Παρασκευᾶ !

Λοιπὸν, θὰ παίξωμε αὐτὴ τὴν ἱστορία. . . Νὰ ἰδῆς τί ὠραία ποῦ θὰ εἶνε ! Τὸ σάλι ἔβανε τὸ καράβι μας, ἐκατάλαβες ; . . καὶ ὕστερα θὰ κάμωμε ἓνα φοβερὸ ναυάγιο στὸ νησάκι. . . καὶ ὕστερα θὰν λύκοι, τσακάλια, ἀστακοί. . . ἔνχ σωρὸ πράγματα !

Λαχανιασμένος ὁ Λελές ἀπὸ τὰ πολλὰ λόγια, στέκεται νὰ πάρῃ τὴν ἀναπνοή του. Ἡ Πιπίτσα, ποῦ τον ἀκούει καὶ χάρ-

« Τὸν ἀκούει καὶ χάρσκει. »

τος καὶ αὐτὴ τον θαυμάζει. Ἐπειτα εἶνε πολὺ μικρὴ, μόλις τεσσάρων χρόνων, καὶ δὲν ἤμπορεῖ νὰ διακρίνῃ καθαρὰ τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακό. Πιάνει τὸ χέρι τοῦ Λελέ, καὶ νὰ τους ! Τρέχουν καὶ οἱ δύο στὸ δρομάκι, ποῦ ἔχει ἡλιους καὶ γερᾶν ἃ δεξιὰ καὶ ἀριστερᾶ.

Ὁ Λελές, μὲ τὴν ψαβένια καπέλλου του καὶ τὸ καινούριο μακρὸ παντελόνι

σκεῖ, τὸν ἐρωτᾶ τότε :

— Τί πράγμα εἶνε τὰ τσακάλια ;

— Μπᾶ ! δὲν τα ξέρεις ; . . εἶνε κἄτι ζῶν πολὺ κακά, ποῦ θὰ τα πιάσωμε νὰ τα φᾶμε. Εἶνε καὶ ἄσχημα, ξέρεῖς. . . ἔχουν ἓνα μεγάλο κέρατο ἐπάνω στὴ μύτη τους, καὶ ἀπὸ τὴ ράχι τους πηδᾶ νερὸ, — λέγει ἀκόμα ὁ Λελές, ὁ ὁποῖος ξέρει τὴν ζωολογίαν πεταχτὰ κ' ἀνά-

νης ακόμη ολίγον.) *Ψόγγος της Πέτρας* (εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὸ ξεσπάθωμα.) *Σθενελαϊδαν* ([Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν θερμότητα συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπῆτης σου θείας.) *Βασιλέα της Νεκτὸς* ἔτσι λοιπὸν ἐξηγεῖται ἡ ἀκαταστασία τῆς σημερινῆς ἐπιστολῆς σου, τὴν ὅποιαν ἐδυσκολεύηκα νὰ διαβάσω περιέργων εἶνε διὸ ἐμοὶ ἐξέκεισε ὡς βρεγμένη μὴπως τὴν τυπὸνεις;) *Μπάτην τοῦ Σαρωμικοῦ* (ὁ ὅποιος εἶνε καὶ μέλος τοῦ Ὁμίλου τῶν Ἐρετῶν. Ἄ! ὠραία ἄσκησις ἡ κωπηλασία!) *Τύλλων Ὀστέλλιον* (σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἀριστά.) *Ἑλληνα Ἀθλητὴν* (τὸ ἐσκέφθη κ' ἐγώ, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται διὸ τέτοιος Διαγωνισμὸς θὰ ἦτο ἐπιεικῆδυνος· τὰ Παιδικὰ Πνεύματα εἶνε πολὺ δύσκολα, καὶ δι' αὐτὸ οἱ περισσότεροι θὰ ἔστελλον ἀντιγραμμένα.) *Ἐλεφθίνορα*, *Φθινοπωρινὸν Ρόδον* (ποῦ ἔλαβε τὸ Σῆμα καὶ τοῦ ἤρσεα πολὺ.) *Τριπέλεμον* (βραβεῖον ἔστειλα.) *Μικρὸν Βιολιστὴν*, *Ἡλιακὴν Ἀκτίνα* (εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὸ ξεσπάθωμα.) *Χριστιανὸν Τσιρώνη*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 14 Ἰουνίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ
"THE ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"
ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: 4.5.6.7.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθῆναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσῶν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.
ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: 1.3.8.9.12.13.14.24) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.
ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντηθῆ) φρ. 10.
ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)
ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὡν ἕκαστος τιμᾶται Ἄδεται φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 6 ταχυδρομικῶς 6,50.
ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902 καὶ 1903 ὡν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδεται φρ. 7.—Χρυσῶδεται φρ. 10

Οἱ ἐν Ρωσσίᾳ συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὅσοι δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομὴν τῶν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖον μας, παρακαλοῦνται νὰ καταβάλλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν ἐν Ὀδησσῷ καθηγητὴν κ. **Ἀναστάσιον Ν. Μάλτον**, (rue Pouschkin, No 66.), εὐγενῶς ἀναδεχθέντα τὴν ἀντιπροσωπεῖαν τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Ρωσίαν. Παρὰ τῷ αὐτῷ κ. Ἀντιπροσώπῳ ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομητῆ ἐξ οἰαδήποτε πόλεως τῆς Ρωσσίας, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι τόμων τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς.

ΤΟ ΣΗΜΑ
ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
Καρφίς ἐξ ἀργύρου ἐπιχρυσωμένη, με κομήματα μαύρα, κομψοτάτη.
Τιμᾶται φρ. 3.—Ταχυδρομικῶς φρ. 3,50.— Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 3, ἄνευ προσθήκης ταχυδρομικῶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ὁμοίαν δεκατὴν μέχρι τῆς 27 Ἰουλίου
Ὁ χάρτης τῶν λέξεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψωσιν τὰς λέξεις τῶν ὀντωνισμῶν, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φράκλους, ἂν ἕκαστος περιέχῃ 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

272. Συλλαβόγραφος.
Μέγα: ἀγαματοποιός
Ὁ δ' εὐρ-θῆ παρών,
Ἄν δύο γράμματα ἐνωθῶν
Μὲ ζῶν τι μικρὸν.

273. Στοιχειόγραφος.
Εἶμαι θεὸς ἀρχαῖος ἄς ἔγω ἂν μάριση,
Καὶ τοῦ κορμοῦ σου μέλος, ἂν μάποκεφαλίσης.

274. Στοιχειόγραφος μετὰ τονογράφου.
Τὸ ὄνομά μου συγκρατεῖται ἀπὸ ἐπὶὰ στοιχεῖα,
Κατέχει δὲ τὴν θέσιν του ἐν τῇ Μυθολογίᾳ.
Ἐὰν τὸ τελευταῖόν μου στοιχεῖον ἀπαρέσης
Τὸν τόνον δ' εἰς τὴν λήγουσα συγχρόνως με-
[ταθεῖς,
Κρότον μεγάλον καὶ δεινὸν θάκουσθης παρσούης,
Ἐλπίξω ὅμως, λύτᾳ μου, πῶς δὲν θὰ φοβηθῆς.

275. Μωσαϊκόν.
Ἡ ἔχθρη, ἡ ὄβρις, τὸ μῖσος, ὁ φόβος,
Μαζὶ τῶν σπὸ τέλος ἂν ἔλθῃ καὶ πόνος,
Κ' ἐν γράμμα ἂν δώσῃ καθὲν δανεικὸ,
Χειρότερο ἄλλο θὰ γίνῃ κακὸ.

276. Ρόμβος.
Π
Δ * * *
Δ * * * *
Π * * * * *
* * * * *
* * * * *

277. Ρόμβος Συλλαβικός.
1. Φόγγος· βυζαντινῆς μουσικῆς.
2.— Πόλις τῆς Εὐρώπης.
3.— Χριστιανικὴ ἀρετὴ.
4.— Καταφυγὸν διωκομένων.
5.— Ὅ,τι καὶ τὸ πρῶτον.

278—280. Κεκοιμημένα κπὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα ζῶν.
1.— Σπεῦσε νὰ ἔλθῃς, ἄμα λάβῃς τὴν ἐπιστολήν μου.
2.— Ὁ παῖς οὗτος ἐσώθη ἀπὸ μεγάλην ἀσθένειαν.
3.— Ἡ ἀξία τοῦ χρόνου εἶνε ἀνεκτίμητος.
281—285. Μαγικὴ Συλλαβὴ.
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίζεσθε ἄλλας τέσσερις λέξεις:
Φιάλη, μελία, κῆριμα, σῶος, μονάς.

286. Ἀκροστιχίς μετὰ Μεσοστιχίδος.
Τίτρκικα γράμματα τῶν ἱεροσημίων λέξεων ἀποτελοῦν Ὁκεανίδα. τὰ δὲ μεσαῖα πόλιν τῆς Τουρκίας:
1. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Κύπρου, 2. Ἐπιρρημα τόπου, 3. Πιτακοῦς τῆς Γαλλίας, 4. Ἐντομον ὀχληρὸν, 5. Ἀσθένεια θερινή.

287. Γρίφος Παραστατικός.
Ἄρθρον — Ἐν τῶν πεσάρων στοιχείων.
— Ὅρος τῆς Ἑλλάδος. — Πρόθεσις μονοσύλλαβος. — Ἀρχαῖα θισσιόπαις πηγείσια — Ζῶον ἄγριον.

[Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βραδυνῆς συλλογῆς τοῦ ΠΕΡΙΦΡΑΜΕΝΟΥ.]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 16 καὶ 17.
163. Διάκος (διὰ-Κῶς.) — 164. Νοῦς-οὐς. — 165. Κύκλος-κύκνος.
166. ΔΩΝ (ἀδάΩΝ...) 167. Μενελίχ — ΩΡΑ (ΜετίΩΡΑ.) 168.—172. Τῆ πρὸς ΝΑΙ (εἰΝΑΙ...) θήκη τοῦ Κ: κάλ-λος, πλέκω, ἄκρα, κόρος, Κῶς. — 173.

ΦΟΙΝΙΞ (Φολέγανθος, Ὄρουα. Ἰσοκράτης, Νουμφαία. Ἰδῆ, Σφίρας). — 171. Ἔργον οὐδὲν ὄνειδος, ἀεγίγη δὲ τ' ὄνειδος. — 175. Ὁ Λουκιανὸς ὑπέθεσε συγγραφεὺς μετὰ Χριστὸν ("Ὀλου-κί ἄνω εἰς ὑπ' ἤρσε-σὺν-γραφ-ἔφρ, ε, με τᾶ-χρηστῶν.)

176. Ἐλευσῖς (L, F, σῆς). — 177. Φαρά-ἀρά. — 178. Σάρος, Σάρα.

179. Α Π Κ 180. ΝΕΑΡΧΟΣ (Ἐ-αρ, Ἄρνος, ῥέννος, Π Ο Η χάος. ἄρνος, σάνος, Ι Α Τ — 181-182. 1. Ἡ ΣΚΑΠΑΝΗ Καρὶα εἶνε χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. — 2, Δ — Ἡ Ἄηλος εἶνε νῆσος, Α — 183. ΕΓΚΕΛΑΔΟΣ (Ἐρμῆς, Ὠγυγία, Σ

ΚωΚυτός, Αἰγίτια, ΣιδύΔα, Μενέλαος, Γα-νυμηδης, Μαρδόνιος, πυροβολ. Σμῶς.) — 184. Ἀθάνατον ἔχθραν μὴ φύλαττε, θνητὸς ὢν. — 185.— Ἐν τῷ Ἄθῃ οὐκ ἔστι μετάνοια (ἐν τῷ α δι' οὐ-καὶ στη-με τᾶ νι,α.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δι τοὺς συνδρομητὰς μας ἐπὶ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ λεγόμεναι τῶν 10 πλησιάζοντες ὡς ἴσαν 10 λέξεις.]

Συγχαίρω τὸ Ἴον καὶ τὴν Κίτρινην Μάσκαν διὰ τὰ ὠραϊότατα Μ. Μυστικὰ τῶν, καθὼς καὶ τὸ Φιλιππα Σκιάς, τὸ ὅποιον εἶνε ἀδύνατον νὰ ανακαλύψω ποῖον εἶνε, καὶ με ἐξέπληξεν ἡ τυχαία σύμπτωσης. Πρὸς τὸν Ζδ-Ζδ ἀπαντῶ κατ' εὐθείαν. — *Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς* (Δ, 88)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. — *Jacovides et Fils, pour Alexandre; Alexandrie (Egypte).* (Δ, 89)

Ἀναχωρῶν ἐξ Ἀλεξανδρείας καὶ μεταβαίνων εἰς τὴν γλυκεῖαν μου Ἑλλάδα, προσφέρω τοὺς φιλικούς μου χαιρετισμούς κατὰ με τὰ ἄνθη τῆς Καρδιάς μου εἰς τοὺς ἐν αὐτῇ φίλους τῆς φίλης Διαπλάσεως. Ἰδιαιτέρως ἀσπάζομαι τὸ ἀγαπητόν μου Ἀθαύρωτον Ρόδου. — *Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς.* (Δ, 90)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
(Ἰδρύθη τῷ 1879)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν: δραχ. 7
Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν: φρ. χρ. 8

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ τὴν 1ην οἰουθίτου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΑΓΟΡΑΣΤΑΙ ΚΑΤΑ ΦΥΛΛΟΝ

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτὰ 15
Τὰ διπλᾶ φύλλα λεπτὰ 30

[Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 0,15 καὶ φρ. 0,30]

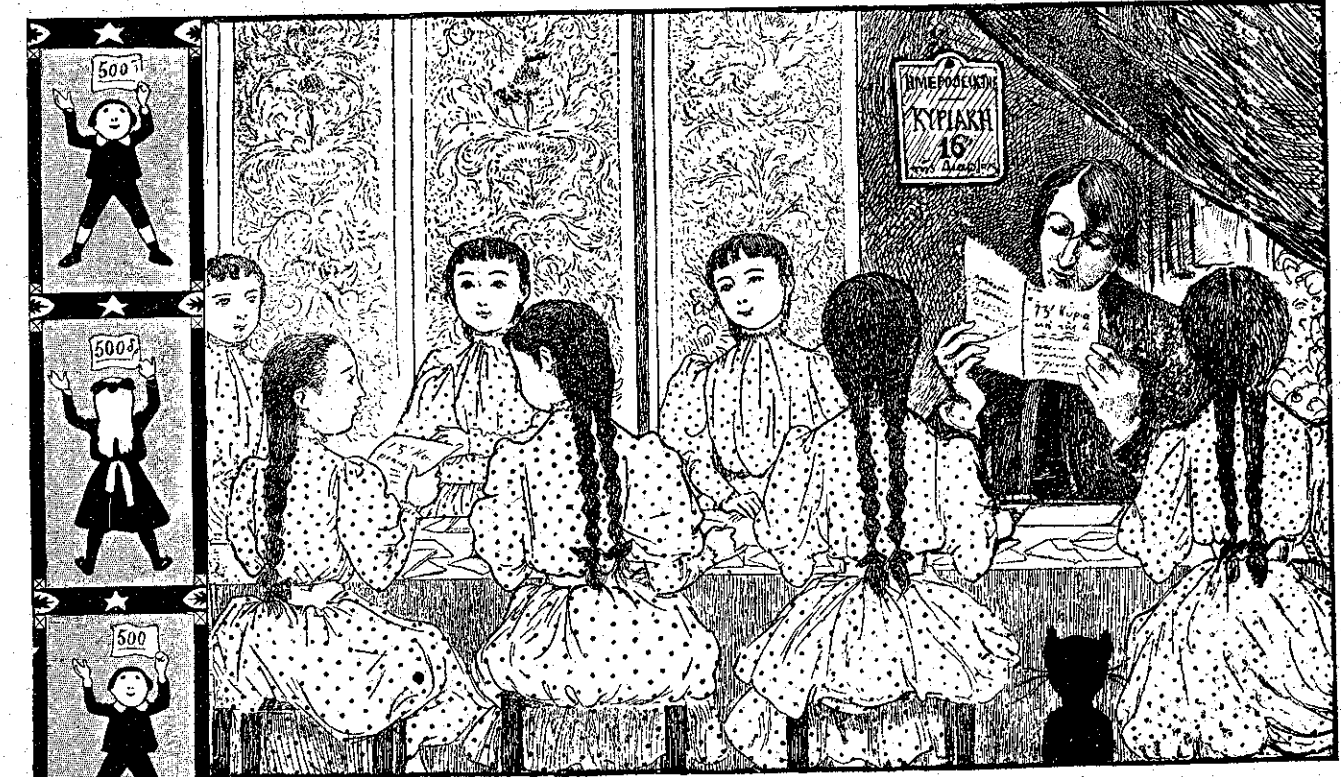
Οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταὶ δύνανται νίποκτῆσουν ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ συνδρομητοῦ, πληρώνοντες ἐφάπαξ δι' ἕν ἔτος φρ. 1,20, καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 1,20.

Οἱ ἐν Ἀθῆναις δύνανται νὰγοράζωσιν τὸ φύλλον καὶ ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ Γραφείου. Ἄλλοι ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ πρέπει νὰ συνηγορῶσιν πρὸς τινά τῶν ἐν τῇ πόλει τῶν Πρακτικῶν τῆς Διαπλάσεως, ἢ τοῖ τῶν τακτικῶν συνδρομητῶν, ὅσοι ἔχουν ἀναλάβῃ τὴν εὐγενῆ φροντίδα τῆς διαδόσεως τοῦ φύλλον μας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ἐν Ἀθῆναις, 26 Ἰουνίου 1904
Ἐτος 26^{ον} — Ἀριθ. 27—28

ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΧΑΙΡΕΤΩ τὰ πλήθη τῶν συνδρομητῶν καὶ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Διαπλάσεως». Εἶμαι ὁ ψυχογυῖος Ἀνανίας, με τὰς δώδεκα ψυχοκόρας ἀδελφάς μου καὶ μετὰ τὴν ψυχογάταν (ἦ ἐ π τ α ψ υ χ ο γ ᾶ τ α ν) Πίσσαν. Δώδεκα καὶ ἐπτὰ δεκαεπτά καὶ μία, — εἴκοσι ψυχαὶ σὰς χαιρετῶμεν.

Εἶμαι καὶ πάλιν ἄγγελος κακῶν. . . Τὸ ἐπισηδῖον, τὸ μοιραῖον ἐπισηδῖον ὄλων σχεδὸν τῶν Κυριακῶν μας, κατεδίωξε καὶ τὴν σημερινήν, ἀλλὰ μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι συνέβη εἰς τὸ τέλος. Θά σας εἰπῶ λοιπὸν τὰ πράγματα ἐξ ἀρχῆς, καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ ἐπισηδίου, θά σας τὸ διηγηθῶ. Πρέπει νὰ ἔχετε ὀλίγην ὑπομονήν.

Συλλογισθῆτε πῶσιν ὑπομονὴν εἶχα ἐγώ, ἕως νὰ διαβάσω καὶ νὰ κατατάξω τὸν πελώριον σωρὸν τῶν ἀπαντήσεων! Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν αἱ περισσότερα ἦσαν ἐκτενεῖς καὶ δυσανάγνωστοι. Διατὶ ἄρα γε; Ἐγώ, ἂν μου εἶδε κανένας χριστιανὸς ἕνα πεντακοσάριο καὶ μ' ἐρωτοῦσε τί θά το κάμω, θάπαντοῦσα μ' ἐν ἀλογοπαίγιον' καὶ ἂν ἦμιον ὑποχρεωμένος νὰ το γράψω, θά το ἔγραφα μετὰ τὴν ὠραιοτέρην μου καλλιγραφίαν. Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν ἐκπληξίν μου καὶ τὴν φούρκα μου, ὅταν ἔβλεπα τὰ ἀτελεύτητα ἐκείνα διηγήματα, κόλλες ἐλόκληρες στενογραμμήμενες, μουντζουρωμένες καὶ ἀνυπόφορες! Δὲν τους φθάνουν λοιπὸν, — ἔλεγα — οἱ δύο Διαγωνισμοὶ διηγήματος ποῦ κάμνομεν κάθε χρόνον, διὰ νὰ μεταβάλλουν οἱ φλύαροι αὐτοὶ εἰς διηγήματα καὶ τὴν ἀπάντησιν τῆς Κυριακῆς;

Μ' ἐλυπήθησαν αἱ ἀδελφαὶ μου καὶ προσεφέρθησαν νὰ με βοηθήσουν. Αἱ συνεδριάσεις, ὑπὸ τὴν προεδρείαν μου, ἐλάμβανον χώραν εἰς τὸ ἰδιαιτέρον γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως, ὅπου ὑπῆρχεν ἕνα μεγάλο τραπέζι, ἱκανὸν νὰ περιλάβῃ τὸ πλῆθος τῶν ἀδελφῶν, καὶ ἕνα μικρὸ-μικρὸν... χρηματοκιβώτιον.